

Objel sem Davida in se mu zahvalil, ker mi je omogočil vzpon na Čomolungmo. Od veselja sem se malo razjokal. Ko sem se ozrl naokrog, sem pobožno sklenil roke in rekel Čomolungmi *tu čí-taj* – hvala ti. Potem sem molil. Prosil sem, da bi me lahko videl oče in bil ponosen name, pa tudi za naš varen sestop. »

Džamling je vrgel pest blagoslovljenega riža na vsako od štirih strani sveta. Nato je razvil dolgo molilno zastavo in jo privezal k drugim zastavam in katam, ki so krasile kovinski zemljemerski količek, ki ga je v sneg na vrhu zasidrala italijanska odprava.

Potem je pred fotoaparatom zavzel pozo svojega očeta, ko je bil osvojil ta vrh, pri tem pa se ni zavedal, da je njegov položaj zrcalno obrnjena podoba slavne fotografije Tenzinga. Po radiu se je pogovarjal z ženo Sojang v Katmanduju, ki je ostala skoraj brez sape. »Zdaj in nikoli več!« je vzkliknila in ga opomnila, naj bo pri sestopu previden.

Nato je Džamling na vrh gore položil fotografije svoje matere, očeta in Njegove Svetosti dalajlame skupaj z

zavožkom blagoslovljenih relikvij visokih tibetanskih lam. K fotografijam je dodal še ropotuljico svoje hčerke.

Ko so na vrh prinesli kamero IMAX, je David pričel snemati. Da bi se laže osredotočil, kisikove maske skorajda ni snel. Posnel je devetdeset sekund filma. »Zdaj, ko sem osvojil vrh Everesta, je bil moj glavni cilj pritrčiti kamero na stojalo in jo vključiti,« je dejal Robert. »Ko sem zaslišal njen gladki tek, me je zajelo radostno vznemirjenje, saj je bil to eden najpomembnejših razlogov, zaradi katerega smo se odpravili na pot na Everest.«

»To je bil zgodovinski dosežek, bilo je čudovito,« je povedal David. »Seveda sem zdaj upal, da bomo tudi sestopili varno, kot smo prišli gor.«

Jezus Martinez je dosegel vrh okrog 12.35. Z njim je bil Ang Rita, za katerega je bil to deseti, rekordni vzpon. Takoj za njim so stopili na vrh Thierry Renault z dvema šerpama in Göran Kropp, ki je bil zelo utrujen. Letos je bil to že njegov tretji poskus priti na vrh.

MOŽ, KI JE BIL PRVI NA VSEH 14 OSEMTISOČAKIH

REINHOLD MESSNER – HIMALAJSKI PAPEŽ

VIKI GROŠELJ

Južnotirolski alpinist **Reinhold Messner** je človek, ki je najbolj zaznamoval alpinizem in še posebej himalajizem tega stoletja. Poleg **Edmunda Hillaryja**, človeka, ki je skupaj s šerpo **Tensingom** prvi stopil na vrh Everesta, je tudi najbolj znan plezalec na zemeljski obli. Najbolj je zaslovel, ko je kot prvi na svetu preplezal vseh 14 vrhov, ki na Zemlji segajo več kot 8000 metrov visoko. Ideja, preplezati vse osemstisočake, in njena uresničitev pa je le ena od revolucionarnih zamisli, ki so tega izjemnega plezalca, vizionarja, lucidnega misleca in svetovljana ustoličile na himalajski papeški prestol. Messner je na področju alpinizma in predvsem plezanja v Himalaji nesporno prva avtoriteta. V svoji dolgi in bogati karieri je osupljal svet z izjemnimi vzponi, še bolj pa z novimi, na videz nemogočimi zamislimi, ki mu jih je praktično skoraj vse uspelo tudi uresničiti. Njegove ideje so usmerjale alpinizem v pravo smer, to je v prvinsko merjenje moči med človekom in goro. Vedno ga je zanimalo, kaj zmore človek v gorah, in ne, kaj zmore tehnika, ki bi človeku omogočila osvajanje vse težjih in težjih sten visoke Himalaje. Prav njegove zamisli in predvsem dejanja so bistveno pripomogle, da se je alpinizem obrnil v pravo smer: majhne odprave v visoke gore, nove smeri v težkih, še nepreplezanih stenah, plezanje brez dodatnega kisika. Vrhunec, tako rekoč ideal vrhunškega alpinizma danes in v prihodnosti pa bodo seveda solo vzponi v alpskem slogu po prvenstvenih smereh na najvišje gore sveta.

Tomažu Humarju je lanskega oktobra in novembra s fantastičnim solo vzponom po novi smeri v južni steni himalajskega orjaka Daulagirija uspelo stopiti na prvo



Reinhold Messner

mesto med vrhunskimi plezalcí vsega sveta. To mu je navdušeno in z odkritim občudovanjem dal vedeti tudi veliki Messner. Z veseljem se je odzval slovenskemu vabilu in 11. novembra prišel Tomaža pričakati na Brniku, ko se je po uspešnem vzponu vrnil v domovino. Med enodnevnim druženjem, ki je bilo v glavnem po-

svečeno Tomaževi počastitvi, tiskovni konferenci in razgovorom z novinarji, pa me je Messner še dodatno pozitivno presenetil. Ni prišel v slogu marsikaterih velikih zvezd »Tu sem, glejte me«, ampak je pokazal živo zanimanje za vse, kar je videl pri nas, čeprav ni povezano s plezanjem. Odkrito se je med drugim čudil našim kozolcem, ki jih je kot veliko redkost in ukinat do sedaj videl v eni sami gorski dolini na Južnem Tirolskem. Skratka, velik človek, ki ne hodi po svetu zato, da bi ga občudovali ali da bi drugim solil pamet, ampak nekdo, ki ves čas želi videti, doživeti in spoznati kaj novega o sebi, ljudeh, s katerimi se druži in o deželi, v kateri je takrat.

– *Hvala, ker si se kljub veliki zasedenosti in nenehnim obveznostim odzval našemu vabilu.*

»Moram reči, da sem res zelo zaseden, a potem, ko sem pregledal vse informacije o Tomaževem izjemnem vzponu in po telefonskem pogovoru s tabo ni bila več vprašljiva odločitev, da ga pridem počakat. Naj kar takoj povem, da se nisem prišel pokloniti samo Tomažu, ampak slovenskemu alpinizmu nasploh. Po Angležih v 70. letih in Poljakih v 80. ste prav Slovenci v 90. prevzeli mesto vodilne svetovne himalajske velesile. Že ves čas, kar se ukvarjam z alpinizmom, skušam biti tudi njegov kar najbolj objektivni kronist. Vas Slovence spremljam že od prvih začetkov v Himalaji. Poznam in zelo cenim dejanja žal že pokojnih **Aleša Kunaverja**, **Staneta Belaka** in **Nejca Zaplotnika**. Poznam **Toneta Škarjo**, ki je vodil vašo odpravo po zahodnem grebenu na Everest. Še danes trdim, da je vaša smer iz leta 1979 najtežja, kar jih vodi na najvišji vrh sveta. Pa seveda vaju s **Stipetom Božičem**. Od našega prvega srečanja v Katmanduju leta 1983, ko se je ponesrečil Zaplotnik, je minilo že šestnajst let. Vem, da vama je od takrat v Himalaji uspelo nekaj imenitnih vzponov.«

– *Naše poznanstvo izvira iz dejstva, da smo se v Himalaji pojavljali približno istočasno. Danes je v Sloveniji na delu že čisto nova generacija plezalcev, ki je tudi zelo uspešna.*

»Vem, vendar imen ne poznam prav dobro. Vesel bom, če mi boš lahko kaj več povedal o njih. Podatke bom uporabil pri svojem publicističnem delu in pri ponatisih svojih knjig, ki jih vedno skušam opremiti z najnovejšimi podatki.«

– *Danes si slaven in finančno uspešen. To gre tvojim kritikom še bolj v nos kot pa dejstvo, da si bil najboljši plezalec svojega časa.*

(Smeje) »Da, najbrž res. Začelo pa se je čisto drugače. Rodil sem se v veliki družini kot drugi od devetih otrok. Na kmetiji v dolini Villnoss je bilo vedno veliko dela. Že zelo zgodaj sem vseeno začel hoditi v gore. Med študijem gradbeništva v Padovi se mi je strast do plezanja le še stopnjevala. Po prvi odpravi na Nanga Parbat, ki se je zame končala zelo uspešno in zelo tragično obnem, pa sem se začel preživljati kot alpinist in pisatelj. Veliko sem predaval, snemal filme itd.«

– *Nanga Parbat se je končal zelo uspešno in zelo tragično?*

»Z bratom Günterjem nama je uspelo priti na vrh tega

Kdaj in kako je Messner preplezal vse osemstisočake

1. **Nanga Parbat**, 8125 m – 27. junija 1970 je z bratom Günterjem prišel na vrh po novi smeri čez ostenje Rupal. Pri sestopu se je Günter smrtno ponesrečil. 9. 8. 1978 je drugič stal na vrhu gore. Tokrat jo je preplezal solo in spet po novi smeri ter po drugi srečno sestopil. Sam svoj drugi vzpon na Nanga Parbat ocenjuje kot najtežje, kar mu je uspelo v Himalaji.

2. **Manaslu**, 8156 m – 25. aprila 1972 je bil kot član večje ekipe sam na vrhu po novi smeri čez južno steno. Med sestopom sta v viharju umrla dva člana odprave.

3. **Hidden Peak**, 8061 m – 10. avgusta 1975 je prišel na vrh skupaj s **Petrom Habelerjem** po novi smeri. 28. junija 1984 je bil drugič na vrhu, ko je skupaj s **Hansom Kammerlanderjem** opravil prvo prečenje dveh osemstisočakov brez sestopanja v bazo.

4. **Mount Everest**, 8848 m – 8. maja 1978 je kot član avstrijske odprave prišel s Petrom Habelerjem na vrh. Kot prva v zgodovini sta se na najvišjo goro povzpela brez dodatnega kisika. 20. avgusta 1980 pa mu je uspelo solo vzpon na Everest po prvenstveni varianti s severa.

5. **K2**, 8611 m – 12. julija 1979 je z **Michlom Dacherjem** osvojil vrh po smeri prvopristopnikov.

6. **Šiša Pangma**, 8046 m – 28. maja 1981 je bil na vrhu s **Friedlom Mutschlechnerjem** po delno novi smeri s severa.

7. **Kangčendzenga**, 8586 m – 6. maja 1982 je spet s Friedlom Mutschlechnerjem prišel na vrh s severne strani delno v alpskem slogu.

8. **Gašerbrum II**, 8035 m – 24. julija 1982 je bil na vrhu po smeri prvopristopnikov skupaj s Pakistancema **Nazirjem Sabirjem** in **Sher Khanom**. 25. junija 1984 je bil že drugič na vrhu s Hansom Kammerlanderjem, ko sta začela prečenje proti Hidden Peak.

9. **Broad Peak**, 8047 m – 2. avgusta 1982 je dosegel vrh po normalni smeri, spet z Nazirjem Sabirjem in Sher Khanom.

10. **Čo Oju**, 8201 m – 5. maja 1983 je bil na vrhu s Hansom Kammerlanderjem in Michlom Dacherjem. Plezali so v območju smeri prvopristopnikov.

11. **Anapurna**, 8091 m – 24. aprila 1985, po novi smeri v zahodni steni je vrh dosegel s Hansom Kammerlanderjem.

12. **Daulagiri**, 8167 m – 15. maja 1985 s Hansom Kammerlanderjem dosežeta vrh po smeri prvopristopnikov v alpskem slogu.

13. **Makalu**, 8463 m – 26. septembra 1986 se je na vrh povzpел po smeri prvopristopnikov skupaj s Hansom Kammerlanderjem in Friedlom Mutschlechnerjem.

14. **Lotse**, 8561 m – 16. oktobra 1986 doseže vrh po smeri prvopristopnikov skupaj s Hansom Kammerlanderjem.



Reinhold Messner, Viki Grošelj in Stipe Božić, najuspešnejši južnotirolski, slovenski in hrvaški plezalci na osemisočake.

Foto: Joško Bojic

nevarnega osemtisočaka po novi smeri preko južne stene. Zaradi velikih težav v zgornjem delu stene sva se odločila sestopiti na drugo stran gore. Sestopala sva v neznano in po čudežu nama je v dveh dneh uspelo priti do vznožja. Sam sem šel iskat pot naprej skozi razbit ledenik. Brata dolgo ni bilo za mano. Šel sem nazaj pogledat, kaj se je zgodilo. Opazil sem velik plaz, ki je padel čez moje sledi in pod seboj pokopal Günterja. Bledlo se mi je od hudega, bil sem brez hrane in še dva dni sem taval proti dolini, dokler me ni po naključju našel neki domačin in mi pomagal nazaj v življenje.

Jeseni istega leta so mi na kliniki v Innsbrucku delno amputirali šest prstov na nogah in blazinice na prstih rok. Vsa družina je bila zaradi bratove smrti hudo pretresena in mislil sem, da niti plezal ne bom več, kaj šele, da bi šel še kdaj v Himalajo. Vendar klika v sebi, tiste notranje nuje po visokih gorah, niti to ni moglo zaustaviti. Dve leti kasneje sem bil po novi smeri na vrhu 8153 metrov visokega Manasluja. V drami med sestopom z vrha sta mi umrla soplezalca **Schlick** in **Jager**. Takrat sem sklenil, da bom, če se bo le dalo, plezal na osemtisočake sam, tudi zato, da ne bi imel občutka, da posredno spravljam soplezalce v nevarnost. V naslednjih letih sem kar dvakrat poskušal sam ponovno na Nanga Parbat, a mi ni uspelo. Imel sem še premalo izkušenj in psihične trdnosti.

– Z več in več odpravami so se nabirale izkušnje, pa tudi uspehi.

»V obdobju optimalne zrelosti za plezanje v Himalaji, to je med 30. in 40. letom, sem imel poleg znanja in izkušenj tudi veliko sreče, brez katere preprosto ne gre. Tudi potem, ko sem preplezal vse osemtisočake, sem spoznal, da se najbolj veselim tega, da sem vse skupaj preživel. Zato imam na naslovnici svoje knjige o osemtisočakah odtisnjen žig 'überlebt' (preživel).«

– Veličino tvojim vzponom daje način, kako si se jih lotel. Vem, da si novim trendom dajal večjo prednost

kot pa sami osvojitvi vseh 14 osemtisočakov. Preden si splezal na zadnjega, si bil na štirih kar po dvakrat.

»Vedno me je zanimalo kaj novega. Predvsem, kje so človekove meje. Na vse osemtisočake sem se povzpел brez dodatnega kisika. Nekateri vzponi pa so bili pravi mejniki v načinu plezanja na visoke gore. S **Habelerjem** sva leta 1978 kot prva na svetu splezala na Everest brez dodatnega kisika. Isto leto poleti mi je, spet prvemu na svetu, uspelo samemu splezati na Nanga Parbat po novi smeri in sestopiti po drugi, prav tako prvenstveni. Povsem sam sem bil na Everestu leta 1980, in to po prvenstveni varianti s severne strani. Leta 1984 sva s **Kammerlanderjem**, spet prva v zgodovini, opravila prečenje z enega osemtisočaka na drugega, brez sestopa v bazo. To sta bila Gašerbrum 1 in Gašerbrum 2 v Pakistanu.«

– Kateri je po tvojem mnenju tvoj najboljši vzpon?

»Najvišje bi postavil svoj drugi vzpon na Nanga Parbat leta 1978. Šlo je za res čisti alpski vzpon čez 4000 metrov visoko Diamirsko steno. Preplezal sem jo v štirih dneh in dva porabil za sestop. V drugem bivaku sem doživel potres, ki je zajel ta del Pakistana in zaradi orjaških podorov ledu povsem spremenil podobo stene pod mano. Tudi zato sem moral sestopati drugje. Do danes te moje smeri ni ponovil še nihče.«

– Že pred 21 leti ti je uspelo nekaj podobnega kot letos Tomažu Humarju.

»Način, kako sva se lotila stene, je bil res enak. Povedati pa moram, da je Tomažev letošnji vzpon tehnično bistveno zahtevnejši in še bolj nevaren kot moj Nanga Parbat.«

– Preden si se posvetil Himalaji, si bil tudi izjemen plezalec v skali. V Dolomitih si soliral za tiste čase nekaj izjemnih smeri, kot recimo *Philip-Flamm* v *Civetti*.

»Če hočeš biti dober plezalec v Himalaji, solo plezanje kar nekako spada zraven. Preden so me prevzeli osemtisočaki, sem imel idejo solo preplezati vse

najtežje smeri v Dolomitih, vendar so me kmalu začeli zanimati drugi izzivi.«

– *Prav ti si dosegel, da se je lestvica ocenjevanja težavnosti v alpinizmu odprla navzgor. Do tvojega prvenstvenega vzpona v Marmoladi je bila lestvica zaključena s številko 6, kar je pomenilo skrajno težavnost. Ti si svojo novo smer ocenil s 7.*

»In povzročil strašne polemike. Ocenjevanje težavnosti se je dolga leta oklepalo nekih rigidnih meril. Izkazalo se je, da sem imel prav in danes je lestvica težavnosti odprta navzgor, kar je veliko bolj logično.«

– *Ob vsem, kar si splezal in doživel, ni čudno, da je tvoj knjižni opus tako obsežen. Nekje sem prebral, da si doslej napisal 35 knjig, ki so prevedene v številne jezike. Nekaj jih imamo tudi v slovenščini.*

»Mislim, da jih ni toliko. Sam sem pri številki 30. Res pa je, da številne ponatise skušam dopolniti z najnovejšimi podatki, tako da je ponatis včasih videti kot nova knjiga.«

– *Kakšne naklade dosegajo?*

»Različne. Odvisno, v katerem jeziku so tiskane. Za nemško govorno področje gre ponavadi za 30 000 do 70 000 izvodov. Imel pa sem že knjige, ki so bile tiskane v več kot 100 000 izvodih.«

– *Na Južnem Tirolskem si najbrž zelo popularen, saj si bil na listi Zelenih izvoljen v Evropski parlament.*

»Ne! Vse je precej drugače. Doma me ne marajo preveč, ker so moji nazori in stališča precej drugačni od večine. Žal moram reči, da se večina politikov na Južnem Tirolskem nagiba na desno in se zavzema za desno opcijo, kar mi ni prav nič všeč. Na listi Zelenih sem kandidiral za Evropski parlament kot nestrankarski kandidat. V njem skušam narediti kar največ za regije, ki so po mojem mnenju prava perspektiva za prihodnost – Združene regije Evrope. Mimogrede naj povem, da se zelo zavzemam za Slovenijo in jo podpiram pri prizadevanjih za vstop v Evropo. Ljudje s takimi dosežki v alpinizmu so združeni Evropi lahko le v ponos.«

– *Živiš v Italiji, si Južni Tirolec, blizu ti je budizem, ukvarjaš se s politiko, varstvom narave, kvalitetnim turizmom, bio kmetovanjem, vinogradništvom, zanima te zgodovina... Kam bi umestil samega sebe?*

»Sem Južni Tirolec in Evropejec z željo narediti kaj dobrega in koristnega za soljudi.«

– *Bil si eden od redkih alpinistov, ki so mu hoteli podeliti olimpijsko medaljo za dosežke v alpinizmu, pa si jo odklonil. Zakaj?*

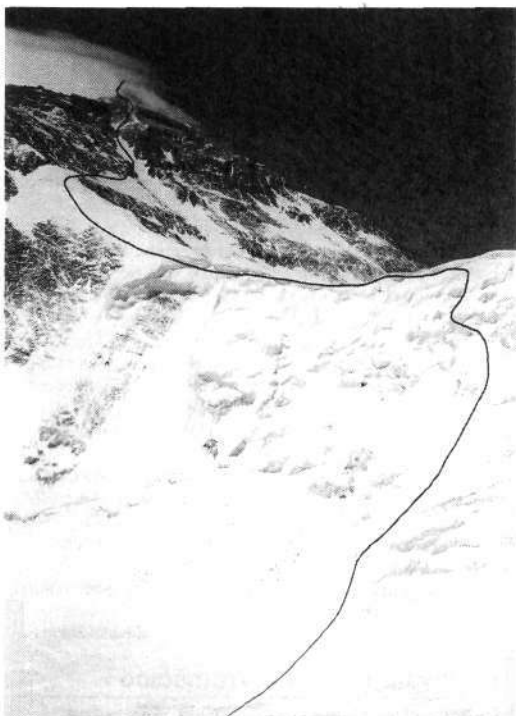
»Pobuda je prišla s strani Poljakov. Takrat sva z **Jerzyljem Kukuczko** že oba preplezala vse osemti-sočake. Meni ideja ni bila všeč iz dveh razlogov. Menim, da v alpinizmu ni tekmovanja med ljudmi. »Tekmuješ« z goro. Drugo pa, olimpijske medalje za alpinizem imajo vse vonj po nacizmu. Prva sta jo dobila brata **Schmidt** za severno steno Matterhorna. Nacistični veljaki so ju predlagali za to odlikovanje. Podobno je bilo tudi z **Dyrenfurthom** leta 1938. Vsi trije so mi čisto simpatični in spoštujem njihova gorniška dejanja, vendar mi ta senca nacizma, ki je na žalost povezana z do sedaj podeljenimi olimpijskimi odličji za alpinizem, ni prav nič všeč.«

– *Iskal si jetija, to bajeslovno himalajsko bitje, in ga tudi našel...*

»Ha, ha! To je res zabavna storija. Prav zanimivo je, kako so bili nad mojimi trditvami najbolj ogorčeni tisti, ki moje knjige o jetiju sploh niso prebrali. Uspelo mi je najti povezavo med bajeslovjem in znanstvenimi dognanji. Že Hillary je med svojimi iskanji v 60. letih nakažoval to možnost, a je ni do konca raziskal. Pri svojih raziskavah sem prišel do spoznanja, da je jeti tibetanski rjavi medved, ki živi v nepreločljivih pragozdovih v vznožju Himalaje. Večkrat se preko visokih sedel seli na južno stran gorske verige, pa spet nazaj. Zelo spreten je pri iskanju hrane. Na visokogorskih pašnikih pobija jake tako, da se postavi na zadnji nogi in z zamahom dvignjenih šap podre žival. Napada in giblje se ponoči, podnevi pa se skriva. Tisti domačini, ki so ga videli ponoči, pravijo, da hodi po dveh nogah. V nejasni svetlobi ne veš, ali gre za človeka, žival ali bajeslovno bitje. No, kakorkoli že, v svoji knjigi podrobneje predstavljam svoja dognanja in povem naj, da se knjiga imenitno prodaja.«

– *Star si 55 let, energije pa imaš še toliko, da kar vre iz tebe.*

»No, čisto tako ni, kot je bilo včasih. Nimam občutka, da sem se postaral, le gore so začele rasti. Za pot na neki vrh potrebujem precej več časa kot takrat, ko sem bil mlajši. Sedaj si pač izbiram letom primerne cilje. Zadnja leta prav rad hodim v naravo z ženo in obema otrokoma. Vse bolj me zanimajo tudi drugi predeli



Mount Everest z vrisano smerjo Messnerjevega solo vzpona s severa; vrh je osvojil 20. avgusta 1980.

našega planeta, ne le gore. Vesel sem, da lahko sedaj potujem z družino. Čez nekaj dni gremo v Indijo, ne v njene gore, ampak v puščave.«

– *Grad Juval, v katerem živiš, in način življenja »kot graščak« gre tvojim obrekljivcem najbolj na živce.*

»To je res. Vendar naj povem, da sem se za Juval odločil, ker sem ga hotel predvsem ohraniti. Restavriral sem ga do te mere, da v poletnih mesecih lahko živim v njem, pozimi pa sem z družino v hiši v Meranu. Moja zamisel je urediti pravi alpinistični muzej in nekakšen »meeting point« za plezalce z vseh koncev sveta. Zbirali bi se na tem prostoru, kjer bi lahko izmenjavali informacije, se družili, zabavali, pa tudi napravili kaj koristnega. Ne vem še, če bo to v Juvalu. Morda se bom lahko za tak prostor dogovoril z mestnimi možmi v Meranu ali Bolzanu.«

– *Tvojih polarnih potovanj se nama še ni uspelo dotakniti.*

»Sam jih opredeljujem kot iskanje neskončnosti, miru in tišine, ki ti je celo Himalaja ne more povsem dati. Seveda pa je vsako polarno potovanje zelo zahteven projekt, čeprav težko primerljiv z vzponi v Himalaji. Večen dan, dejstvo, da ti nič ne more pasti na glavo, pa tudi plaz te ne more zasuti, ti vseeno olajšajo izvedbo načrta. Nisem izvedenec za polarne kraje, a so mi kljub temu uspeli nekatere imenitne reči. Opravil sem prečenje Grenlanda in Antarktike preko Južnega tečaja. Težave pa sem imel pri potovanjih na Severni tečaj, ko bi z bratom kmalu utonila in so naju morali rešiti Rusi s helikopterjem.«

– *Tvoja poškodba pete je pred nekaj leti zbudila veliko medijsko pozornost.*

»Najbrž zato, ker se ni zgodilo v hribih. Zvečer, ko sem

se vrnil domov, sem opazil, da sem pozabil ključ od vhodnih vrat. Da ne bi po nepotrebnem budil domačih, sem čez grajski zid skušal splezati na dvorišče, pa mi je kake tri metre nad tlemi zdrsnilo. Omahnil sem v temo in na peto priletel na kamen. Zdrobil sem jo na trideset koščkov. Po prvih pregledih je že vse kazalo, da ne bom mogel več hoditi, potem pa se je vse uredilo. Kakšnih ekstremnih naporov pa noga najbrž ne bi več prenesla.«

– *Te zanima še kakšen drug šport? Sprašujem zato, ker naju je gospod Majzelj (generalni direktor Mobitela, podjetja, ki je bilo generalni pokrovitelj Humarjevega vzpona na Daulagiri in Messnerjevega obiska v Sloveniji) povabil na večerno košarkarsko tekmo med Olimpijo in Albo.*

»Rad imam smučanje, čeprav nisem ne vem kako dober. Spoštujem vsak šport in seveda tudi košarko. Vendar bi se zvečer raje nekam usedel s tabo in še nekaj plezalci, da malo izmenjamo mnenja, se spomnimo preteklega, proslavimo izjemni Tomažev dosežek in se ozremo v prihodnost. Vseeno pa hvala za povabilo na košarko.«

– *Upam in verjamem, da se pri nas dobro počutiš. Imaš kakšno posebno željo?*

»Zelo me zanima vsa likovna umetnost, posebno še tista, ki je povezana z gorami. Vidim, da imaš nekaj imenitnih grafik s to tematiko. Kdo je avtor?«

– *Moj prijatelj in nekdanji soplezalec, tudi himalajec Danilo Cedilnik-Den. Opazil sem, da ti je posebej všeč njegova upodobitev Everesta, zato ti jo z veseljem podarim.*

»Hvala, tega res nisem pričakoval! Povem naj, da se pri vas zelo dobro počutim in verjamem, da to ni moj zadnji obisk Slovenije.«

Pripisi v podpisni knjigi

Skoraj vsak dan se iz nekdanje Castrum ad Fluvium Frigidum po eni od številnih stez povzpnem na Goro, na čudoviti razgledni rob Trnovskega gozda. Od tu lahko gledam, kako se pod mano vije Vipavska dolina, kako se Krasi preko mehko zaobljenih vrhov, ki so tako v nasprotju s trdimi kraškimi kamnjenjem, v daljavi združuje z morja široko cesto.

Vedno več nas je takih, ki svoj podpis pustimo tudi v podpisnih knjigah, ki so pravzaprav redko posejane na tem gorskem robu. Nekateri v svojem navdušenju nad prihodom na vrh in v občudovanju lepote narave okrog sebe in v zamaknjenosti vsega, kar odkriva razgled z vrha, tudi še kaj pripišejo.

Tako je nekdo, ki je v prvih julijskih dneh prišel do Otiškega okna, v podpisni knjigo pripisal TEČEM. Drugi, ki je prišel za njim, tudi ni zaostajal: TUDI TEČEM. Tudi tretji ni bil od muh: KOLESARIM. Četrta podpisnica pa je iskreno priznala: SE TRPINČIM!

Vendar lepota dežele, ki jo vidiš pod sabo, odtehta tudi to trpinčenje.

Zdenka Žigon Lulik

S kravato na vročo Vremščico

Vroč vikend se nam je obetal konec maja: sončno in vroče, po napovedih vremenoslovcev naj bi tempera-

ture presegle trideset stopinj Celzija. Za soboto smo načrtovali planinski izlet na Vremščico, kajti njena pobojča naj bi v tem času bila v cvetju potonik. Povzpeli naj bi se iz Senožec na vrh Vremščice, nato pa se mimo ovčje planine spustili do Škocjanskih jam. Prijavljenih planincev je bilo za poln manjši avtobus. Kot vodjo planinskega izleta so me udeleženci že nekaj dni prej spraševali, kako naj se oblečejo in obujejo in če je možno hoditi tudi v supergah. Svetoval sem glede na vremenske razmere: če bo suho, grejo lahko tudi v športnih copatih, vendar če niso najbolje izkušeni v hoji, je bolje, da obujejo planinske čevlje. Kratke hlače pa pač, kot se bo kdo sam odločil.

Kaj pa jaz? Dan pred planinskim izletom se pogovarjava s prijateljem in on tarna nad vročino. Pa rečem malo zares in malo za šalo:

»Jutri imamo planinsko turo na Vremščico. In to v tej vročini! Zdaj pa ne vem, ali se spodobi, da že zjutraj na avtobus pridem v kratkih hlačah.«

»Seveda ne,« odrezavo odgovori prijatelj, »obvezno moraš imeti dolge hlače. Kot vodnik pa moraš obvezno imeti tudi kravato!«

Franci Erzini